



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: M. B., „X“**, zastoupené Ing. Josefem Ježkem, daňovým poradcem, sídlem v Praze, Na Pankráci 1618/30, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, Masarykova 31, Brno, v řízení o **žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17.6.2011, č.j. 5608/11-1500-505085 a č.j. 5609/11-1500-505085,**

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá nárok** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 17.6.2011, č.j. 5608/11-1500-505085 a č.j. 5609/11-1500-505085. Rozhodnutím č.j. 5608/11-1500-505085 bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Bílině (dále jen „správce daně“) o prominutí daňového nedoplatku ze dne 7.3.2011, č.j. 7296/11/211970501490, kterým byla podle § 65 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2010 (dále jen „ZSDP“) ve spojení s ustanovením § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí daňového nedoplatku na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Rozhodnutím č.j. 5609/11-1500-505085 bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí správce daně o prominutí daňového nedoplatku ze dne 7.3.2011, č.j. 7295/11/211970501490, kterým byla podle § 65 ZSDP ve

spojení s ustanovením § 264 odst. 6 daňového řádu, zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí daňového nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob.

Dne 1.1.2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o Finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem.

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) ve spojení s ustanoveními § 5, § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o Finanční správě se od 1.1.2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že původní žalovaný se dostatečně nevypořádal s argumentací žalobkyně v odvolání, a to ve smyslu zásad daňového řízení zejména podle § 8 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně v rámci odvolání předložila určitou sumu informací dosažitelných z veřejných zdrojů. Původní žalovaný se odmítl tímto zabývat, neboť v daných informacích mohou být i případy prominutí daně podle § 55a ZSDP. K tomu žalobkyně konstatovala, že sice statistické údaje Ministerstva financí takové údaje mohou obsahovat, ale bezpochyby i v těchto údajích je prominutí daňových nedoplatků podle § 65 ZSDP. Mezi takové případy patří i prominutí nedoplatku V. D.. Žalobkyně má omezené pravomoci, jak získat konkrétní údaje, ale z obecných údajů je zřejmé, že finanční úřady jak daň, tak příslušenství promíjejí v řádech miliard korun českých. Žalobkyně nezpochybňuje rozdílnost institutu mimořádného opravného prostředku prominutí daně podle § 55a ZSDP a prominutí daňového nedoplatku podle § 65 ZSDP, ale princip je obdobný. Z důvodů hodných zvláštního zřetele je správce daně oprávněn prominout daň včetně příslušenství, přičemž ustanovení § 65 ZSDP akcentuje sociální hledisko nebo hospodářský zánik dlužníka. U ustanovení § 55a ZSDP je možnost důvodů žádosti širší, a to zejména z důvodů tvrdosti zákona, avšak oba instituty jsou obdobné. Žalobkyně měla za to, že zamítnutí její žádosti o prominutí daně odporuje obvyklé praxi správců daně a Ministerstva financí. Poukázala na to, že dle vyjádření J. M., mluvčí ministerstva financí, ze dne 14.2.2011, bylo v roce 2009 celkově prominuto 7 352 milionů Kč, v roce 2010 bylo prominuto celkem 4 414 milionů Kč. Dále zástupce žalobkyně argumentoval vlastní praxí, ze které ví, že správce daně byl v obdobných případech vstřícný a promíjel příslušenství ve výši 30% až 100%. U svých kolegů daňových poradců zástupce žalobkyně zjistil, že výše promíjeného penále se pohybuje v rozmezí 60% až 77%. Na důkaz svých tvrzení doložila anketu mezi daňovými poradci. Dále poukázala na tabulku u pokynu daňové správy DS-159, ve které byly stanoveny jednotlivé důvody pro prominutí a procentuelní výše možného prominutí a má za to, že by se tento pokyn dal aplikovat obdobně. Z velmi známých prominutí daně zmínila žalobkyně 26 milionů Kč fyzické osobě V. D. z Prahy, ředitele několika hotelů v Praze a mimo Prahu, které bylo publikováno v médiích a později i potvrzeno ministerstvem financí. V tomto případě je třeba posuzovat věc s ohledem na její závažnost. Povinnost daně a příslušenství přešla na nezaměstnanou matku (žalobkyni) se dvěma dětmi, která se po smrti manžela ocitla ve velmi těžké životní situaci bez zdrojů obživy. Postup úředníků, byť formálně právně bezchybný, nemůže odpovědět na všechny varianty řešení. Správce daně za této situace neprominul vůbec nic, a to ani částku příslušenství, i když bezpochyby v jiných případech v ČR k promíjení příslušenství, ale i daně docházelo a stále dochází. Pan B. za života dlužné daně splácel, a to jak správně uvedl žalovaný v 1. až 3. měsíci 2010 a 6. měsíci 2010, poté už ne, protože dne 27.6.2010 zemřel. Je zřejmé, že v dalším období měla pozůstalá manželka více jiných starostí, ale i přes to začala situaci řešit a ke splácení, byť malými částkami dochází. Původní žalovaný se ztotožnil

s názorem správce daně a považuje rovněž za řešení situace prodej nemovitosti. Touto úvahou ovšem sám zpochybňuje tvrzení, že nedochází k ohrožení výživy. Tím, že má rodina k dispozici vlastní bydlení a posléze jí bude toto bydlení odňato, vlastní kalkulace uvedená v rozhodnutích správce daně, která je zřejmě pomůckou, se diametrálně změní. Za výživu rodiny je třeba považovat všechny skutečnosti spojené se společnou domácností pozůstalých dětí a manželky po zemřelém manželovi. Žalobkyně splácí 10 000,- Kč měsíčně a příjem má 17 090,- Kč, zbývá jí pro úhradu životních potřeb 7 090,- Kč. Správce daně svým zřejmě plánovaným postupem – prodejem domu může vyvolat situaci zhoršující a ohrožující výživu žalobkyně a osob na ní závislých.

Původní žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Zrekapituloval dosavadní průběh řízení a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí. Správce daně zkoumal podmínky pro přiznání úlevy v placení nedoplatku, a to otázky vzniku nedoplatku, platební kázeň, způsob úhrady, délku trvání nedoplatku, a především aktuální finanční situaci dlužníka a důsledky případného neprominutí pro budoucnost. Příjem společně posuzovaných osob přesahuje částku, kterou zákon přiznává jako částku životního minima a nákladů na bydlení. Žalobkyně disponuje nemovitým majetkem, ze kterého lze daňové nedoplatky alespoň částečně uhradit. Při realizaci výkonu rozhodnutí je skutečnost, že dochází k převodu nemovitosti, která slouží dlužníkovi k trvalému bydlení, zohledněna v příslušných ustanoveních daňového řádu a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Správce daně konstatoval, že k zahájení exekučního řízení směřujícího k úhradě daňových nedoplatků došlo již před úmrtím manžela žalobkyně, pana J. B.. Z výpisu osobního daňového účtu DPH pana B. vyplývá, že bylo zahájeno splácení nedoplatků a uhrazeny byly pouze čtyři splátky v období od 1. až 3. a 6. měsíce roku 2010. O zohlednění nastalé situace správcem daně svědčí skutečnost, že dne 7.3.2011 bylo vydáno rozhodnutí o rozložení úhrady daně na splátky (bez příslušenství) ve výši 10 000,- Kč měsíčně na základě podané žádosti žalobkyně. Ministerstvo financí posuzovalo i žádost žalobkyně ze dne 31.8.2010 o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob podle ustanovení § 55a ZSDP, která byla zamítnuta především proto, že není uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně. Žalovaný závěrem zmínil, že pokud by soud uzavřel, že žaloba nepodléhala jeho přezkumu, podle § 65 s.ř.s. necht' je podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítnuta.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení, včetně toho, zda se v daném případě nejedná o rozhodnutí, která by byla vyloučena ze soudního přezkumu, neboť nejsou rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. Jak uvedl již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.5.2006, 1 Afs 85/2005, www.nssoud.cz: „*Institut prominutí daňového nedoplatku je vtělen do zákona zjevně proto, aby se mírnil dopad placení daně na poplatníky, kteří se ocitli sami v nouzi, nebo by se v nouzi mohly ocitnout osoby, které jsou na něm výživou odkázány, popřípadě by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka a výnos z jeho likvidace by pravděpodobně byl nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Proto by nebylo v souladu s záměrem zákona neprominout daňový nedoplatek osobám, u nichž předpokládáné podmínky nastaly, aniž by bylo možno přezkoumat, zda takové podmínky nastaly či nikoliv. Jak bylo uvedeno shora, nastanou-li podmínky pro prominutí daňového nedoplatku, uvedené v odst. 1 (byla-li by jeho vymáháním*

vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období), pak jeho prominutí nezáleží na libovůli správce daně, ale nedoplatek musí být za těchto podmínek prominut. Musí být proto také umožněna obrana daňového subjektu, tedy možnost namítat nesprávnost takového rozhodnutí.“

Soud konstatuje, že v daném případě nebylo žádostem žalobkyně o prominutí daňových nedoplatků vyhověno, a pokud by byly splněny zákonné podmínky, měla by žalobkyně právní nárok na prominutí daňových nedoplatků tak, aby nebyla ohrožena výživa její a jejích dětí. V daném případě žalobou napadená rozhodnutí jsou rozhodnutími, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti ve smyslu ustanovení § 65 s.ř.s. Soud může uzavřít, že došlo ke splnění podmínek řízení a přistoupil k meritornímu přezkumu napadených rozhodnutí.

Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny a nebyla ani zjištěna prekluze daňové povinnosti.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Správce daně svá rozhodnutí založil na tom, že jediným příjmem žalobkyně je vdovský a sirotčí důchod v celkové výši 17 090,- Kč, zatímco součet částek životního minima podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „zákon o životním minimu“) a nákladů na bydlení podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „zákon o státní podpoře“), činí celkem 14 548,- Kč. Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že případným vymáháním daňového nedoplatku prodejem nemovitostí žalobkyně nemůže dojít k ohrožení výživy její a osob na její výživu odkázaných. Žalovaný ve svých žalobou napadených rozhodnutích závěry správce daně potvrdil.

Podle § 65 odst. 1 ZSDP správce daně může zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho výživu odkázaných, nebo pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Splnění podmínek pro uplatnění tohoto ustanovení zjistí správce daně podle pomůcek.

Obecné principy postupu hodnocení splnění podmínek pro prominutí daňového nedoplatku vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2006, 2 Afs 207/2005, www.nssoud.cz: „*Správce daně může zcela nebo zčásti prominout daňový nedoplatek, 1) byla-li by jeho vymáháním vážně ohrožena výživa daňového dlužníka nebo osob na jeho*

výživu odkázaných, nebo 2) pokud by vymáhání nedoplatku vedlo k hospodářskému zániku daňového dlužníka, při němž by výnos z jeho likvidace byl pravděpodobně nižší než jím vytvořená daň v příštím daňovém období. Jak je již z dikce uvedeného ustanovení patrné, prostor pro uvážení je správnímu orgánu vytvořen jednak užitím relativně abstraktních formulací ohledně stupně existenčního ohrožení, kterému musí být daňový dlužník vystaven (rozdělených navíc na dva základní typy ohrožení - „rodinné“ a „podnikatelské“), aby na něho byl § 65 d. ř. (zde myšlen ZSDP – pozn. soudu) aplikovatelný, jednak ve vymezení pravomoci daň prominout nejen zcela, ale i jen zčásti, tedy v míře přiměřené stupni a konkrétní povaze existenčního ohrožení daňového dlužníka a jeho osobním poměrům. Nelze pominout ani to, že prominutí nedoplatku může být vázáno na podmínky, zejména na povinnost zaplatit část nedoplatku ve stanovené lhůtě. (§ 65 odst. 3 d. ř.), což správnímu orgánu vytváří další možnost diferenciací jeho rozhodovací praxe. V rámci takto vymezeného prostoru pro správní uvážení má tedy správní orgán dostatek možností, jak najít v konkrétních kategoriích daňových dlužníků konkrétní míru „vstřícnosti“ vůči nim a jak i v průběhu času s ohledem např. na měnící se hospodářský vývoj (a tím i na měnící se míru závažnosti důsledků případného prominutí či neprominutí nedoplatků pro daňové dlužníky) svoji „judikaturu“ přizpůsobovat. Vždy se však musí držet pravidla, že obdobné případy se posuzují obdobně a rozdílně rozdílně a že změnit výklad ustanovení zákona, a tím i správní praxi, lze pouze pro futuro a na základě racionálních důvodů (viz k tomu více rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, zveřejněný pod č. 605/2005 Sb. NSS., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 59, www.nssoud.cz).

... I pomůcky jakožto nástroje ke kvalifikovanému odhadu sociální či ekonomické situace dlužníka (§ 65 odst. 1 d. ř.) či jeho daňové povinnosti (§ 31 odst. 5 d. ř.) musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určených skutečností. Pomůcky nejsou prostředek kontumace daňového řízení či nástroj k trestání daňového subjektu, nýbrž ve své podstatě podklad pro kvalifikovaný odhad relevantních skutečností na základě správci daně známých informací o daňovém subjektu, jiných osobách, o obecných poměrech na určitém trhu či v určité lokalitě aj. Určení relevantních skutečností podle pomůcek bude zpravidla méně přesné než jejich zjištění dokazováním, nicméně i tak se nesmí míjet s realitou, naopak, musí mít ambici se realitě co možná nejvíce přiblížit. Pro ujasnění věci dlužno dodat, že správce daně je proto povinen podmínky podle § 65 odst. 1 věty první d. ř. zjišťovat, tj. provádět ve věci skutková zjištění, byť v podobě modifikované větou druhou citovaného ustanovení, tedy podle pomůcek. Poté, co dospěje k závěru o naplnění nebo nenaplnění podmínek pro prominutí daně, vydá o tom rozhodnutí.“

Správce daně vydal dne 22.6.2010 (tedy ještě před smrtí manžela žalobkyně) exekuční příkazy na prodej nemovitostí manžela žalobkyně pana J. B. č.j. 18099/10/211970506077, č.j. 18100/10/211970506077, č.j. 18101/10/211970506077, které byly následně potvrzeny rozhodnutím původního žalovaného ze dne 24.2.2011, č.j. 1904/11-1500-505332. Z rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádostí žalobkyně a prominutí daňových nedoplatků, stejně jako ze shora uvedených exekučních příkazů je patrné, že správce daně hodlá uspokojit daňovou pohledávku za J. B. v celkové výši 2 791 256,- Kč prodejem nemovitostí. Vymáhání daňového nedoplatku ve smyslu ustanovení § 65 ZSDP má tedy být realizováno daňovou exekucí konkrétně prodejem nemovitostí. Ve vztahu k tomuto způsobu daňové exekuce pak je nutno posoudit naplnění podmínek ustavení § 65 odst. 1 ZSDP. Ke zhodnocení situace žalobkyně měl správce daně k dispozici zejména Oznámení o úpravě vyplácených důchodů ze

dne 1.1.2011 vydané Českou správou sociálního zabezpečení, z něhož vyplývá, že žalobkyni je vyplácen vdovský a sirotčí důchod v celkové výši 17 090,- Kč. Ze správního spisu nevyplývá a ani to žalobkyně netvrdí, že by měla další příjmy. Při posuzování splnění podmínek podle § 65 odst. 1 ZSDP se vychází z předpisů upravujících sociální potřebnost a životní minimum.

Zákon o životním minimu v § 1 odst. 1 stanoví životní minimum jako minimální hranici peněžních příjmů (dále jen "příjem") fyzických osob (dále jen "osoba") k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a existenční minimum jako minimální hranici příjmů osob, která se považuje za nezbytnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb na úrovni umožňující přežití.

Podle § 3 odst. 2 až 4 zákona o životním minimu, částka životního minima osoby, která je posuzována jako první v pořadí, činí měsíčně 2 880 Kč. Částka životního minima osoby, která je posuzována jako druhá nebo další v pořadí, činí měsíčně

- a) 2 600 Kč u osoby od 15 let věku, která není nezaopatřeným dítětem,
- b) 2 250 Kč u nezaopatřeného dítěte od 15 do 26 let věku,
- c) 1 960 Kč u nezaopatřeného dítěte od 6 do 15 let věku,
- d) 1 600 Kč u nezaopatřeného dítěte do 6 let věku.

Životní minimum osob, které se pro účely tohoto zákona posuzují společně, se stanoví jako úhrn částek životního minima všech těchto osob.

Podle § 4 odst. 1 zákona o životním minimu se společně posuzují rodiče a nezletilé nezaopatřené děti.

Vzhledem k tomu, že životní minimum ani existenční minimum nezahrnuje nezbytné náklady na bydlení (§ 1 odst. 3 zákona o životním minimu), je nutno k životnímu minimu připočíst i normativní (normované) náklady na bydlení v bytě družstevním nebo bytě vlastníka v obci do 9 999 obyvatel (městys Hostomice nad Bílinou) stanovené v § 26 odst. 1 písm. b) zákona o státní podpoře na 7 818,- Kč.

Na žalobkyni připadá částka životního minima ve výši 2 880,- Kč, na J. B., nar. „X“, částka 1 600,- Kč, a na M. B., nar. „X“, částka 2 250,- Kč. Celkem činí částka životního minima společně posuzovaných osob a normativní náklady na bydlení částku ve výši 14 548,- Kč.

Dle platných právních předpisů je tak zajištěna nezbytná výživa žalobkyně a jejích dětí i s rezervou 2 542,- Kč. Jakkoliv soud nepochybně obtížnou životní situaci žalobkyně a jejích dětí, musí konstatovat, že podle platných právních předpisů prodej nemovitosti, který užívá k bydlení, žalobkyni neuvrhne do stavu ohrožení výživy, jejíž hranice je stanovena na 14 548,- Kč. Nejsou tedy splněny podmínky ustanovení § 65 odst. 1 ZSDP a správce daně a žalovaný postupovali správně, pokud konstatovali, že tyto podmínky splněny nejsou.

K tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí jsou v rozporu se správní praxí, soud konstatuje, že přezkoumává, jak shora uvedeno, žalobou napadená rozhodnutí v rámci žalobních námitek. Tvrzené skutečnosti, že jsou promíjeny miliardy korun českých na daňových nedoplatecích, že jiným osobám byly nedoplatky prominuty, nelze považovat za doložení určité ustálené správní praxe. Ustálená správní praxe je založena stejným postupem ve stejných případech, žalobkyně však žádné s ní shodné, nebo alespoň obdobné případy neoznačila a nedoložila tak, že by došlo k porušení dosavadní správní praxe. Ani poukaz na pokyn ministerstva financí č.

159/2007 DS k prokázání ustálené správní praxe nepostačuje, neboť se vztahuje k prominutí příslušenství daně z důvodů tvrdosti podle ustanovení § 55a ZSDP, což je jiný institut, než prominutí daňového nedoplatku podle § 65 ZSDP.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. května 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová